

„СТАРЦИТЕ УМИРАТ В КРАЯ НА СВЕТА“ И САШО СЕРАФИМОВ

Писателят Сашо Серафимов раздава автографи на ценящите неговото творчество, сред които Маруся Костова, Кичка Попова, Ангел Веселинов, Георги Колев и др. Фото: Николай МИРЧЕВ

Ще започна с първото изречение от книгата на Сашо Серафимов „Старците умират в края на света“, за да ви споделя първите си впечатления, при първата ни среща с този човек.

„Една сутрин, както си вървях по пътя,“ срещнах един бял стих, на заглавието си със сламена шапка, върхуней беше легнало лятото, а под нея светеха очила, през които извираха две сини метафори, а още по-надолу, от поантата, муизлетяха няколко усмихнати птичета: „Ти ли си ... еди кой си (и споменава името ми)?... А аз съм... еди си кой (и споменава неговото).“

Изтече много вода след това.

После ретроградни поети написаха най-слабото стихотворение, което съм чел през живота си, и го кръстиха „Демокрация“. Тогава нямаше старци и никога не вярвах, че света има край. Калпаво беше това стихотворение, но успя съвсем да дообърка всички хора, които бяха зашеметени от неритмичната му и клокочеща като апокалипсис мелодия.

И някъде тогава, в тази невъобразима суматоха, Сашо Серафимов намери своята спасителна библия „Старците умират в края на све-

та“ За да избави себе си, а чрез себе си и душите на всички, които са я докоснали със зора си, със слуха си, със сърцето си. Тя влезе у мен, а тази вечер ще проникне и у вас.

Сега искам да споделя онези важни неща, които ми се набиха в съзнанието от общуването с поетичните послания.

ТАЗИ КНИГА Е НАПИСАНА С ЛЮБОВ.

С много любов, както твърди и авторът. Затова тя е изпълнена с духовна чистота и просветление. Поетът вижда в „белите снежинки детството на хората“, в „окапалите листа забравени години“, в „политическите речи изгубения ключ на свободата“.

ЧОВЕШКИЯТ ЖИВОТ е една безначална и безкрайна верига, като всяка брънка от нея е важен миг, състояние, събитие, епоха, закланение.

ЕЗИКЪТ Е импресионистичен и толкова метафоричен, че от всяка дума извира емоция, изпълнен е с философия и винаги звучи притчово. Едно многобагренно платно, изпълнено с многобройни само загатнати фигури, които по някакъв необясним начин се преливат една в друга и създават илю-

зията за вълшебно килимче, което те носи из цялата Вселена. Там, където си мечтал да отидеш, но не си имал възможност или смелост да го направиш. ВРЕМЕННОТО БИТУВА С НЕПРЕХОДНОТО. Всичко оживява реката, улицата, дървото, сянката... Дава се опозитизиран отговор на ежедневни незначителни въпроси като например: „А знаете ли как започва един вторник?“, „Колко струва една хубава неделя?“, „Как изглежда поетът... надвесен над реката? УСЕЩА СЕ НЯКАКЪВ ПОДРЕДЕН ХАОС. Всичко е разхвърляно, а в същото време не е съвсем, всичко е толкова естествено, а в действителност се оказва, че не е така, тръгваш в една посока, а в един момент се усещаш, че вървиш в обратната.

САШО СЕРАФИМОВАТА ПОЕЗИЯ СТРАШНО МИ НАПОМНЯ РАДИЧКОВИТЕ РАЗКАЗИ. Живеят заедно и се разминават постоянно пошлото и възвишеното, страхливото и героичното, асоциациите са внезапни и абсурдни, а в същото време логични и очаквани. И всичкото това е, защото стиховете са подчинени на голямата идея за ЧОВЕЧНОСТ И СВЕТЛИНА. От там идва и библиейското им звучене. Създа-

дени слобов, те излъчват любов.

И още нещо. ОБРАЗИТЕ НА ЛИРИЧЕСКИТЕ ГЕРОИ СЕ ЗАПЕЧАТВАТ В СЪЗНАНИЕТО НА ЧИТАТЕЛЯ като изваяни скулптурни фигури, долавя се загадъчната линия на графиката, усеща се дълбочината на цветовете на живописата, упойва шепотът на приказката. И дъждът мълви тъжната песен, която събира „различното време“ на майка и син на гроба на съпруг и отец. Упойва ангелската песен, която дава недвусмислен „Повод за живот“. „Имаме два крака, за да извървим пътя си, две ръце за прегръдка, една уста да крещим за любов, две очи да се радваме на света, една душа...“

РОДИНАТА И МОРЕТО ето го разковничето за живота с неговите приливи и отливи, победи и отчаяния: „Старецът пред колибата на брега, облякъл къса риза от листа, в очакването на любимата да излезе от морето, да пие росата от смокиновото листо с птиците, които са му дали песните, с мрака, който му е открил пътя към светлината.“

СОЦИАЛНИТЕ МОТИВИ не само че не убягват в книгата, но и присъстват поедин доста романтичен и оригинален начин: „Революция се прави с китари“, отношението към виновни-

ците за съдбата на огромна част от народа е показано с гротесковото отношение към уродливата вълча природа на властимащите. Затях полъхът на изкуство и знание е повод за смут и възмущение, чистотата на възвишеното им е чужда и ги подтиска.

И СМЪРТТА СЕ ЧУВСТВА УЮТНО СРЕД ХОРАТА като контрапункт на щастие и като неизбежно продължение на живота.

В КРАЯ НА КНИГАТА разговорите със старците-мъдреци по някакъв неопределен начин ни отнасят в древността и аз лично долавям приликата на автора с философа Диоген, който е избягал от суетата и шума на живота в бъчвата на морския бряг, за да общува с безкрая и вечността. Едно митологично сливане с природата в нейната пълнота.

Има разбира се още много неща, които бих споделил за книгата и за поезията в нея, но това ще направят самите стихове, които ще чуете след малко. А, вие, направете както е направил Диоген, когато е видял момчето да пие с шепи счупете си е чашите и пийте с шепи поезията на Сашо Серафимов в „Старците умират в края на света“.

Приятни мигове!
Ангел ТОДОРОВ

Новогодишен концерт в с.Гурково - радост за душата!

Кметът - Т. Георгиев

Читалищният секретар Албена Войчева открива концерта

На 27 декември 2013 г. с.Гурково блестеше в празнична коледно-новогодишна атмосфера. Всички с нетърпение очакваха концерта, който щеше да бъде завършек на една успешна година за всеки жител на селото. Тодор Георгиев, кмет на селото, поздрави в началото на тържеството в читалищния салон всички гурколии и гости, като им пожела да бъдат добри не само на Коледа и Нова година, но и през цялата 2014 г. Сърдечно поздравително слово произнесе председателят на читалищното настоятелство Мариана Маринова Димова.

Нова изненада за присъстващите на концерта бе първото излизане пред публиката на хор „Авлиги“ с диригент Магдалена Христова, съставен от певици от селото, които изпълниха с удоволствие три обработени народни песни.

Редовно ис голямо желание на празниците в с.Гурково пият народните певици на кв. „Левски“ Балчик,

отново с диригент Магдалена Христова.

ЧК „Десита“ с р-л Десислава Тодорова разширява района на своите изяви като показва Гурково своето израстване. Трима от танцьорите сас най-висок приз за изпълнение на саска и имат треньорски лиценз.

На сцената бяха и най-малките самодейци на секретаря на читалището Албена Войчева. Те се наричат „Гурковски гласчета“ и паят по детски възторжено и непосредствено.

Изяви се и Групата за хужожествено слово, с р-л Албена Войчева и създаденият презминалото лято певчески квартет „ТАММ“, който наградил публиката с ритмиче на „Хоро“/песен на „Тоника“/ и „Льох, льох“. Индивидуално с руска и българска песен се представя и дъщерята на кмета Таня Тодорова.

За празниците в с.Гурково си бяха дошли доста хора и селото като че ли оживя, каквото е било преди години и което се надява да стане пак.

Маруся КОСТОВА

